

Vörös István

XXVI. zsoltár

1 Az Úr az én orvosom,
nem merek hálapénzt
adni. Ha rosszul érzem
magam, nem merek
hozzá fordulni, inkább
természetgyógyászra
bízom magam, baráti
tanácsokra, csontkovácsra,
kézrátétellel gyógyítóra.

2 De elég, ne kísérts tovább,
Uram, vizsgálj meg
veséimet és szívemet.

A mennyei vérnyomásmérő,
a Tejút, úgy lóg le kezedből,
mintha géppuskát
készülnél betölteni.

3 Teelövöldözöd
a tájat jószággal,
körülottem hol itt,
hol ott rogy össze valaki
örömében.

4 Ártatlanságomban
mosom kezemet és
oltárodát gyakorlom,
Uram. Ez egy egész
kórház. Műtös angyalok
tolnak az öregség felé,
a zsúfolt kórtermekben
azt rebesgetik, hogy
a túlvilágra csak különleges
mágneskártyával lehet bejutni.

5 Gyűlölöm a rosszak
társaságát és a gonoszokkal
együtt nem ülök.

6 Legalábbis így szeretném,
de a kórházban, ki tudja,
kikkel kell együtt étkeznem.

7 Lábam megáll az igazsággal,
kezem megáll a tévedéssel,
szívem az igazságtalanságban
dobog, dobog, dobog.

Ludvig Zoltán: E.T. - vegyes technika